

กิตติกรรมประกาศ

ข้อเขียนที่เขียนสุดท้ายภายหลังปิดงานแต่ถูกนำมาไว้ข้างหน้าเพื่อระลึกถึงบุคคลที่มีส่วนในการสร้างงานชิ้นนี้ขึ้นมาทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ผมขอกราบขอบพระคุณแม่ที่เป็นกำลังใจให้ลูกเรียนจนจบ และเตี้ยที่ไม่มีโอกาสได้เห็นความสำเร็จของลูก พี่บูที่ตกทุกข์ได้ยากมาด้วยกันและรักน้องชายคนนี้เสมอ และ พี่โหน่ง พี่คิม

วิทยานิพนธ์เล่มนี้หากไม่ได้อาจารย์ ดร. เกษม เพ็ญภินันท์ ผู้เป็นที่ปรึกษาช่วยเหลือให้ความรู้และต้องอดทนต่อหลายสิ่งหลายอย่างของผม ผมนึกไม่ออกว่าถ้าไม่ได้คำแนะนำของอาจารย์ หน้าตาวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะออกมาอย่างไร คำแนะนำของอาจารย์มีค่าสำหรับผมมากครับ อาจารย์ธีรยุทธ บุญมี กรรมการวิทยานิพนธ์ที่ให้คำแนะนำทำให้ผมมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และได้สอนผมในห้องเรียนถึง 2 วิชา ที่ทำให้ผมรู้สึกครั้นเนื้อครั้นตัวก่อนเข้าห้องเรียนได้ทุกครั้ง หลาย ๆ อย่างที่อาจารย์ได้ทำให้ผมมีประสบการณ์ขึ้นมาโดยผ่านการคิดไปพร้อม ๆ กับอาจารย์และเพื่อน เป็นสิ่งที่อาจารย์มีพรสวรรค์มากครับ คำแนะนำของอาจารย์ในวันก่อนสอบและหลังสอบทำให้ผมมีความชัดเจนมากขึ้น ขอขอบพระคุณมากครับ ขอขอบพระคุณ ผศ.ดร.จวีร์วรรณ ประจวบเหมาะ ผู้มีเมตตา ที่ให้คำแนะนำและผมจะนำไปปรับปรุงตนเองต่อจากนี้ กรรมการท่านสุดท้าย อาจารย์ ดร.เดชา ตั้งสีฟ้า ผมขอขอบพระคุณที่ให้คำแนะนำกับผมในหลายเรื่อง และอาจารย์ฐิรุฒติ เสนาคำ ถึงแม้ไม่ได้เป็นกรรมการ แต่จากการอ่านบทความของอาจารย์ ทำให้ผมคลำทางมาจนถึงประเด็นนี้ได้ และขอบพระคุณมากครับที่ให้คำปรึกษาพูดคุย คำเตือน ในหลายๆ ครั้ง

นอกจากท่านอาจารย์ที่เป็นกรรมการแล้ว อาจารย์อีกหลาย ๆ ท่าน คือ อ.ดร.ปริตตา เฉลิมเผ่า กอนันต์กุล อยากบอกอาจารย์ว่า บ่อยครั้งที่อ่าน text ภาษาอังกฤษ ผมรู้สึกถึงพระคุณของอาจารย์เป็นอย่างมาก ที่อาจารย์ได้สอนการอ่านงานวิชาการในระยะเริ่มต้นของการศึกษา นอกจากนี้ยังมีคำแนะนำในชั้นเรียนมากมายที่ผมจดจำไว้ โดยเฉพาะในหัวข้อสนทนาจริยธรรมของนักมานุษยวิทยา ผศ.ดร.นลินี ตันธวนิตย์ ที่มีเมตตาและตั้งใจช่วยเหลือผมตั้งแต่ก่อนเริ่มเขียน และโดยเฉพาะที่ร่วมคิดชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ “ชีวิตพลัดถิ่น” และผมดีใจมากที่ชื่อเรื่องนี้ไม่ถูกเปลี่ยนแปลง ขอขอบพระคุณอาจารย์ศุภลักษณ์ พรกุลวัฒน์ ที่ช่วยให้คำแนะนำหลายครั้งในช่วงเวลาของการตัดสินใจขณะที่กำลัง

สับสน และขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.เสมอชัย พูลสุวรรณ อาจารย์ปฐมฤกษ์ เกตุทัต อาจารย์พรชัย ตระกูลวรานนท์ และอาจารย์ ดร.ชិเกะฮารุ ทานาเบ ที่สอนให้ความรู้แก่ผมมากมาย

ขอบคุณ เพื่อน ที่ เป็นคนทำงานกับคนคาเร็นนี่พลัดถิ่นอีกกลุ่มหนึ่ง ที่ผมมีความจำเป็นที่ไม่สามารถเอ่ยนามได้ พวกเขาทำงานหนัก และมีน้ำใจแก่ผมมากมาย และกึ่งองค์กรที่รับผมเป็นอาสาสมัครช่วยงานถึง 6 เดือน ทำให้ผมมีโอกาสศึกษาชีวิตของคนพลัดถิ่น ได้อย่างเต็มที่ ผมไม่สามารถเปิดเผยได้ ทั้งนี้เป็นไปตามความประสงค์ของผู้บริหารองค์กร

และที่ขาดไม่ได้ คือ น้องๆ เพื่อน พี่ ป้า ตา และยาย ต่างๆ ที่มีชีวิตโอดแล่นในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ และผมยังจดจำความรู้สึกต่างๆ ได้ดีเหลือเกิน ถึงแม้จะผ่านเวลามานาน หนึ่งปีกับอีก 6 เดือน

ขอขอบคุณน้องและเพื่อนที่ช่วยแก้ไขคำในช่วงสุดท้ายก่อนจัดพิมพ์ เม้ง น้องจันทร์ ดอน เช่น จุ้ย ย้ง ธิบ ต่าย และเพื่อนจากประวัติศาสตร์จุฬา และเอื้อมเพื่อนร่วมชั้นและเพื่อนร่วมสถาบันในอดีต ผมรู้สึกซาบซึ้งที่พวกเพื่อนและน้องๆ สละเวลาช่วยงานของผมให้เสร็จลุล่วง ขอขอบคุณรุ่นที่เคยร่วมคิดอะไรด้วยกันถึงแม้จะไม่สำเร็จ และน้องนก TA ที่ช่วยจัดการเรื่องสำคัญต่าง ๆ ให้พี่ ขอขอบคุณพี่วิชัย ที่ผมคิดว่าเป็นคนแรกตั้งแต่ว่าก้าวเข้ามาถึงคณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ก็ได้พบ ขอขอบคุณคุณลุงประสิทธิ์มากครับที่ให้น้ำร้อน และกาแฟ และช่วยดูแลอื่นๆ ตลอดช่วงเวลาที่ศึกษา ณ ที่นี้

ขอบคุณเพื่อนสนิทที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่เป็นเพื่อนและช่วยดูแล เพื่อนกิน เพื่อนเที่ยว เพื่อนทำกับข้าว เพื่อนช่วยคิด โดยไม่รังเกียจที่เราเป็นฝ่ายพยายามหาขอข้อมูลจากเธอและเป็นเพื่อนเธอไปด้วยพร้อมๆ กัน (ไม่สามารถเอ่ยนามได้เช่นกัน)

ขอบคุณ พี่ตุ๊ก หม่าว นก และคนที่ป่าหุงใหญ่บนเรศวรที่อนุญาตให้อู้งานมาทำวิทยานิพนธ์และเอาใจช่วยมาโดยตลอด

สุดท้ายน้องกิม ที่ช่วยเหลือมากมายเหลือเกินจนพี่สามารถมานั่งเขียนข้อเขียนสุดท้ายของวิทยานิพนธ์นี้ได้